

vi ikke opnaa derved; thi vi have ikke nogen Morgen for, at vi til næste Aar faa en ny Lov, eller at vi faa foretaget nogen Ændring i disse Bestemmelser i §§ 1 og 2 om Afgiften. Den højtærede Justitsminister vil ganske vist — det tvivler jeg ikke om — til næste Aar forelægge et Lovforslag om en Revision; men dersom Ministeren og Udvalget eller Tinget ikke kunne blive enige om at fastsætte Taksterne, vil denne Lov vedblive at være gældende, og den kan være ved — ja, hvorlænge skal jeg ikke kunne sige; men den vil for den Sags Skyld kunne være ved til evig Tid, om det skal være; og saa blive disse Bestemmelser aldeles illusoriske. Det bliver fuldstændig overladt til Justitsministeren at bestemme, hvor stor Afgiften skal være, den blive nu lille eller stor; den kan blive saadan, som Udvalget her har foreslaaet; men den kan ogsaa blive saadan, at den i og for sig slet ingen Betydning faar. Efter som jeg har forstaaet den højtærede Justitsminister, har han i Grunden ikke fra Begyndelsen af været saa betænkelig ved hele denne Sag. Det er først senere hen, at Betænelighederne ere komne frem, og det kan jeg finde ganske naturligt, efter hvad jeg har hørt om, at Apotekerne have rejst en stærk Bevægelse mod at betale Skat. Men jeg synes ikke, der er nogen Grund til at tage særligt Hensyn til Apotekernes Stilling til denne Sag; thi de nuværende Indehavere af Apotekerne kunne ikke komme til at betale Skat, saa personlig kan det være dem ganske ligegyldigt, om Skatten bliver stor eller lille. Det bliver dem, som fremtidig skulle overtage Apotekerne, der komme til at betale Skatten, og ikke de andre, og det er ganske ligegyldigt, om disse sidste ere stemte for Skatten eller ikke. Naar blot de, som fremtidig skulle overtage Apotekerne, erklære, at denne Afgift er billig, og at de godt kunne svare den, saa synes jeg, at vi her uden nogen Betænkelighed kunne gaa ind derpaa. Jeg skal altsaa i Betragtning af, at jeg finder, at de Ændringer, som den højtærede Justitsminister har stillet, og som ere tiltraadte af Udvalgets Flertal, ville gøre selve Loven illusorisk og overgive os fuldstændig til Justitsministeren, og fuldstændig overlade til ham at bestemme, hvorledes han fremtidig vil ordne denne Sag, bemærke, at det kan jeg ikke være med til, og jeg vil derfor anbefale, at vi stemme mod disse Ændringsforslag, som ere stillede af Justitsministeren. Jeg saa helst, at vi vedtog Loven i den Skikkelse, hvori den foreligger; men skulde man nære Betæneligheder og altsaa hellere ville have, at man skal tage Sagen under Overvejelse, vil jeg

anbefale det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 5 af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgfreds (Frederikken) og mig. Skulde det saa ske, at der ikke kom nogen Lov ud, tror jeg ikke, at det er nogen Ulykke; thi naar denne Sag har ventet i saa mange Aar, kunne vi vel ogsaa vente til næste Aar, og den Indtægt, som kunde komme ind ved de Apoteker, som nu ere ledige, bliver vel ikke saa overordentlig stor. Og jeg mener for øvrigt, at det for den højtærede Justitsminister, som jo er velvillig stemt over for denne Sag, ikke vil være umuligt at tage saadanne Bestemmelser ved Overdragelsen af de Apoteker, som nu ere ledige, at de senere kunne ind under Loven, idet man kan lade de vedkommende overtage Apotekerne paa det Vilkaar, at de skulle udrede en saadan Afgift, som ved Lov maatte blive bestemt. I saa Fald er der ikke foretaget noget, som kan være i Disklavør af det finansielle Udbytte, der kan komme ud af denne Sag. Dermed skal jeg som sagt anbefale Lovforslaget, som det foreligger, og eventuelt det Ændringsforslag, som er stillet af mig under Nr. 5.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal tillade mig at bemærke, at naar den ærede sidste Taler gjorde gældende, at der skulde være foregaaet en Forandring i min Stilling til Spørgsmaalet om Taksterne under Sagens Behandling, er det jo slet ikke Tilfældet; det oprindelige Lovforslag havde ingen Takster, og da der her i Tinget ved 1ste Behandling blev udtalt det Ønske, at man skulde komme til en fast Takst hellere end at overlade det til Administrationens Skøn i det enkelte Tilfælde, svarede jeg dertil, at det skulde jeg hellere ikke have noget imod, dersom man kunde finde en saadan Takst, dersom man troede sig i Stand til at fastsætte en saadan Takst efter de Oplysninger, som kunde faas i den korte Tid, der vilde være levnet dertil. Men fordi der fremkom en Ytring af den Art under Sagens 1ste Behandling, kan der jo ikke i den Henseende bygges noget paa den; thi herved jeg eller de Herrer, som fremkom med Ytringer i saa Henseende under Sagens 1ste Behandling, vidste den Gang, hvilke Vanstieligheder der vare forbundne med Spørgsmaalet. Man udtalte kun ganske i Almindelighed, at hvis det kunde lade sig gøre, og hvis man kunde komme til Klarhed over dette Spørgsmaal i den Tid, som man havde dertil, vilde det være godt. Nu have efter min Formening haade de Forhandlinger, der ere foregaaede i Udvalget, og hvad der senere er kommet op, vist, at det